

denne Sidenius? Jeg tror sgu, han slaar sig op, den Fyr!“

„Aa, Dyhring gør jo i Grunden bare Løjer med ham.“

„Løjer — hm. Veed du hvad, min Pige, det kunde saamænd gerne hænde, at de Løjer blev til Alvor engang. Han har Lykken med sig, den Knægt! Ved Gud, de snakker allerede om ham paa Børsen.“

Det sidste var nu pure Opspind; men Hr. Delft havde i den senere Tid grebet enhver Lejlighed til at holde Lovtaler over Per. Efter at det var gaaet op for ham, at det var selveste Jakobes Haand, Per efterstræbte, havde han faaet meget høje Tanker om hans Mod og søgte efter Evne at understøtte ham i hans dristige Foretagende. Dertil kom, at han nærede et ganske specielt Had til Eybert, hvem han trods ihærdig Bagvaskelse ikke havde været i Stand til at fortrænge af Familiens Gunst; og den blotte Tanke om endelig engang at se denne Mand ydmyget kunde faa Øjnene til at spille i Hovedet paa ham af Skadefryd.

Igen ved Middagsbordet blev „Falkens“ Artikel bragt paa Bane, dennegang af Ivan, der var vendt hjem fra Byen opfyldt af fantastiske Forestillinger om den Opsigt, den havde vakt. Han havde paa Vejen til Stationen været inde paa Redaktionskontoret hos Dyhring, der — uden at nævne noget bestemt Navn — havde fortalt om Onkelens Besøg og i det hele ladet ham forstaa, at han havde vovet sig meget langt ud ved at tjene ham i denne Sag og derfor haabede at kunne gøre Regning paa en Gentjeneste ved Lejlighed.

„De gamle Parykker begynder at blive bange!“ jublede Ivan ud over Bordet. „De vil paa Forhaand knuse Sidenius ved at tvinge Bladene til